

Christus geopenbaard aan een heilbegerige zondaar

Lezen: Handelingen 8: 26-40

Tekst: Handelingen 8: 34,35 en Zondag 6 vraag 18

Zingen:

Ps. 27: 3

Ps. 22: 12

Ps. 108: 1, 2

Ps. 119: 52

Ps. 45: 1

Tekst voor de prediking: *En de kamerling antwoordde Filippus en zeide: Ik bid u, van wien zegt de profeet dit, van zichzelf, of van iemand anders? En Filippus deed zijn mond open en beginnende van diezelfde Schrift, verkondigde hem Jezus. Handelingen 8: 34-35*

Zondag 6, vraag en antwoord 18

Maar wie is deze Middelaar, Die tegelijk waarachtig God en een waarachtig rechtvaardig mens is? Onze Heere Jezus Christus, Die ons van God tot wijsheid, rechtvaardigheid, heiligmaking en tot een volkomen verlossing geschonken is.

Geliefde gemeente, ik neem u eventjes mee naar de Jordaan. Er staat iemand te preken. We kennen hem wel: het is Johannes de Doper. Hij wordt ons in de Bijbel voorgesteld als de wegbereider voor de Heere Jezus Christus. Zijn vader Zacharias heeft ervan gezongen in zijn lofzang dat dit kindeke een profeet des Allerhoogsten genaamd zal worden en voor het aangezicht des Heeren vuit zal gaan.

Daarom was de prediking van Johannes de Doper ook een scherpe prediking. Hij wees de zonden eerlijk aan. Hij kende zijn hoorders. Hij wees het bedrog aan, de arglistigheid, de werkeilichheid, de eigengerechtigheid. En wie onder die prediking kwam en van wie de Heilige Geest het hart opende, die mocht ervoor vallen. Die werd een zondaar, een schuldenaar voor God.

Maar juist daarom was Johannes de wegbereider. Want het had alles maar dat ene doel: Christus te verheerlijken. Terwijl Johannes de Doper heel scherp de wet predikte, was de Heere Jezus al aanwezig. Dat zegt hij ook: *Hij staat midden onder ulieden, Dien gij niet kent*. Hij was tot op een bepaald moment nog verborgen. Hij was er wel. Hij was al lang aanwezig. Hij is altijd aanwezig. Ook al wordt je ontdekt aan je zonden, dan is Hij, Die nog verborgen is, al aanwezig. Want Hij doet dat ten diepste Zelf als Profeet en Leraar.

Nu weten wij dat er onder de hoorders van Johannes de Doper twee jonge mannen stonden die het woord geloofden. Het waren Johannes en Andreas. Zij hebben ook Johannes horen zeggen: *Hij staat in het midden van ulieden, Dien gij niet kent*. Wie is dat dan? Wie is dan die Persoon Die toch niet verborgen mag blijven en niet verborgen kan blijven? Wie is Hij toch Die zo dichtbij is? Het is de beloofde Messias.

En is Christus verborgen gebleven? Nee, wij kennen de geschiedenis. Toen het Gods tijd was, heeft Johannes de Doper Hem mogen aanwijzen: *Zie, het Lam Gods, Dat de zonde der wereld wegneemt*. Dat was een onvergetelijk moment voor Johannes en Andreas.

Kent u ook zo'n moment in uw leven? Of zou het misschien vanmiddag gebeuren? Hebt u het in de stilte gevraagd: Heere Jezus, openbaar Uzelf aan mij? Of, om het met de woorden van de Catechismus te zeggen: wie is Hij, die Middelaar Die tegelijk waarachtig God en waarachtig rechtvaardig mens is? Of zoals de kamerling het onder woorden bracht: *Van wien zegt de profeet dit?*

Zou je ook zo graag antwoord willen krijgen op die vraag? Wie is Hij toch? Het antwoord mag vanmiddag klinken: onze Heere Jezus Christus, van God geschonken tot alles, tot wijsheid, rechtvaardigheid, heiligmaking, ja, tot een volkomen verlossing.

We schrijven boven de prediking:

Christus geopenbaard aan een heilbegerige zondaar

En we staan stil bij drie gedachten:

1. de vraag van Filippus
2. de verlegenheid van de kamerling
3. en de openbaring van Christus.

1. De vraag van Filippus

Hoe kwam het toch dat die kamerling, die daar op die wagen zat en reisde over die woeste weg terug naar huis, bij het lezen van Gods Woord zei: *Van wien zegt de profeet dit? Van zichzelf, of van iemand anders?*

Ja, ik hoor daar ook iets in van de vraag van de Catechismus: wie is dan die Middelaar en Verlosser Die in de vorige vragen en antwoorden zo duidelijk is aangewezen? Waar komt het nu op aan, gemeente, op reis naar de eeuwigheid? Niet dat je een lijstje met kenmerken kunt afvinken, al hoort dat er wel allemaal bij. Er moet plaats gemaakt worden voor Christus en de vruchten van de wedergeboorte zullen zeer zeker openbaar komen. Maar het gaat uiteindelijk toch om dat ene beslissende: dat ik Christus mag kennen als mijn Heere Jezus Christus, Die mijn Verlosser en Middelaar is.

Die zeer unieke Middelaar, Die tegelijk waarachtig God is en waarachtig rechtvaardig mens. Daarom, kinderen, jongeren en ouderen, je mag niet rusten voordat je Jezus Christus tot je deel hebt. Al gaat er echt wel wat aan vooraf voordat je Hem kent. Bij de een gaat het heel kort en snel, bij de ander duurt het wat langer, maar het moet heen naar die kennis.

Hoe kom je daar dan aan? Calvijn zegt het zo mooi aan het begin van zijn *Institutie*: nagenoeg de ganse hoofdinhoud van onze wijsheid, die voor ware en hechte wijsheid gehouden moet worden, bestaat uit twee delen: kennis van God en kennis van onszelf. Ja, dat gaat aan de kennis van Christus vooraf.

Je ziet dat bij die kamerling van Candacé, de koningin der Moren. Waar staat dat dan, dominee? Dat kunnen we opmaken uit vers 27, waar het woordje *aanbidden* wordt gebruikt. Dat is een heel bijzonder woord in de Heilige Schrift. Om te begrijpen wat het woordje aanbidden betekent, moet je inderdaad naar de grondtekst. Dat betekent allereerst: heel diep buigen voor God. Iemand die werkelijk diep buigt voor God in aanbidding, kent God. Die begrijpt ook waarom hij zo diep voor Hem buigt. Die beseft ook waarom zijn hart vervuld is met eerbied en diep ontzag voor zo'n God. Iets dergelijks moet er geweest zijn in het hart van de kamerling. Daarom was hij op weg gegaan naar een plaats waarvan hij dacht: daar kan ik op een heel bijzondere manier buigen voor die grote

God der Joden. Ik ga naar Jeruzalem. Ik wil daar God aanbidden. Ik wil buigen voor Hem, met mijn hart vol ontzag en eerbied.

Maar er ligt nog een aspect in dat Griekse woord *aanbidden* opgesloten. Waar God groot wordt, vol van majesteit, en het hart vervuld mag worden met eerbied en diep ontzag, daar voel je tegelijkertijd wie je zelf bent. Dat hoort helemaal bij elkaar. Aanbidden wil niet alleen zeggen buigen vanwege het ontzag en de eerbied voor God, maar ook vanwege de kleinheid, de nietigheid en de zondigheid van mijzelf. Daarom leggen we er niets in, maar luisteren we eerbiedig naar dat ene woordje *aanbidden*, om erachter te komen wat deze man nu dreef om zo'n lange reis naar Jeruzalem te ondernemen. Er was iets begonnen in zijn hart van de kennis van God en van zichzelf.

Wij vinden in de Bijbel verschillende uitdrukkingen die iets van dat aanbidden weergeven. Ik zal u een voorbeeld geven uit het boek Job. Daar belijdt Job zelf wat aanbidden van God is: *Hoor toch, en ik zal spreken; ik zal U vragen, en onderricht Gij mij. Met het gehoor des oors heb ik U gehoord; maar nu ziet U mijn oog. Daarom verfoei ik mij, en ik heb berouw in stof en as.*

In die belijdenis van Job hoor je dat hij grote gedachten van God heeft. Daarom leerde ook Job Hem aanbidden. Maar tegelijkertijd zegt hij: *Ik verfoei mij in stof en as. Ik heb berouw.* Ik ben een zondaar en ik ben heel klein onder God. Dat is de diepe betekenis van aanbidden.

En deze man uit Ethiopië had daar kennis aan. Hoe kwam hij daaraan? Ongetwijfeld is hij in aanraking gekomen met de Joodse godsdienst, want anders kun je die God van de Joden nooit leren kennen of iets van Hem te weten komen. Wij weten dat deze kamerling uit Ethiopië kwam, in de buurt van Egypte. Het is bekend dat in Egypte vele Joden en Jodengenoten woonden. Ze zijn trouwens ook te vinden op de Pinksterdag in Handelingen 2. Er was zelfs op de grens van Egypte een militaire Joodse kolonie en daar liepen ook de grote handelswegen.

Dan doe je echt niet aan inlegkunde om heel nuchter na te denken dat zo'n man met zo'n hoge positie aan het hof van Candacé ongetwijfeld wel eens wat gehoord heeft van die Joodse gemeenschappen. Ongetwijfeld is hij wel eens in gesprek geweest met een Jood of een Jodengenoot. Misschien hebben ze toen iets verteld van hun godsdienst en van hun God. Het is misschien niet eens heel veel geweest wat deze man ooit gehoord heeft, maar de Heere heeft niet zoveel nodig. De Heere kan zomaar een paar woorden gebruiken over Wie Hij is, om dat als een zaad der wedergeboorte in het hart te werken.

Uit dat woordje *aanbidden* kunnen we toch echt wel opmaken dat deze man iets heeft leren kennen van God en van zichzelf. Dat blijkt ook uit wat dat in zijn leven teweeg heeft gebracht. Hij is op zoek gegaan. Het deed hem reizen naar Jeruzalem, die stad van God, zoals hij ongetwijfeld van de Joden en Jodengenoten gehoord had, waar zij ook op de grote feesten naartoe gingen. Ja, het deed hem uitzien naar het vinden van die God. Daarom ging hij naar Jeruzalem. Maar hij vond er niet wat hij dacht te vinden. Hij dacht dat hij daar de weg vond, de manier om die God te leren kennen. Maar wat een teleurstelling.

Calvijn schrijft zo mooi in zijn verklaring bij deze geschiedenis: Christus zou hem voorgesteld worden nadat hij van de uitwendige pracht van de ceremoniën en van de aanblik van de tempel weggeleid zou worden. Want daar was de Christus niet te vinden, Die toch de enige Weg is om met God verzoend te kunnen worden. Maar, zo zegt Calvijn, het was de leiding des Heeren om hem op een eenzame weg te brengen. Ja, het was de leiding van de Heere om hem bij het Woord te brengen. Want dat heeft hij gevonden in de Godsstad. Nee, zijn reis was niet voor niets, natuurlijk niet. God was in zijn hart bezig. En toen kreeg hij door Gods voorzienigheid een deel van het Oude

Testament in zijn bezit: de profetieën van Jesaja. En met een grote innerlijke heilbegeerte begon hij te lezen, door een geestelijke honger en dorst gedreven.

Want hij zocht ten diepste, al kon hij het misschien nog niet helemaal zo onder woorden brengen, Christus. Gemeente, zolang Christus voor het hart van een mensenkind in de nevelen gehuld ligt, laat de vrede met God en de verzoening met God op zich wachten. Weet u wat deze kamerling nog niet verstond? Hoe raak ik ooit mijzelf kwijt om Jezus voor de eeuwigheid eens hartelijk te verkiezen! Zo keerde hij terug, niet wetend dat Jezus Christus zó nabij was, in die boekrol die hij las.

Gemeente, verstaat u dat? Is er misschien met al je zoeken en bidden en kerkgang en lezen in het Woord en worstelen een groter gemis in je hart gekomen? Ben je er ook achter gekomen dat je met alles wat er in je leven kan zijn, Christus mist, van Wie je toch hoort in de prediking? Als je ervan hoort, kan dat hoop en verwachting geven. Zeker als je er iets van weet hoe zwart je zonden zijn, hoe vuil je hart is. En als je dan hoort van dat ene Offer in de prediking, dan kunnen er van die hoopvolle momenten in je leven komen, dat je van harte kunt zingen: *Mijn ziel, hoe treurt gij dus verslagen, wat zijt g' onrustig in uw lot? Berust in 's Heeren welbehagen; Hij doet welhaast uw heilzon dagen; Uw hoop herleev', naar Zijn gebod; Mijn Redder is mijn God.*

Maar je kunt er niet bij komen. Het is voor je waarneming zo ver weg. Het ligt zo in de nevelen gehuld. Daarbij, als je ziet wie je zelf bent en wat je elke dag doet aan zonden, dan komt er ook dat gevoel en besef van onwaardigheid bij. Terwijl de Heere ziet naar vrucht, voel je jezelf zo'n onvruchtbare zondaar. En met alles wat er dan in je hart plaatsvindt, wordt het gemis steeds groter en de nood ook. En toch, wonderlijk, je kunt niet nalaten te blijven zoeken. Want je moet vinden wat rust geeft voor je hart. Dat deed die kamerling ook. Hij bleef zoeken. Hoe dan? We hebben het samen gelezen. Op zijn terugreis naar Ethiopië las hij in Gods Woord.

Nou deed hij dat niet wat zachtjes voor zichzelf. Dat moet je eigenlijk nooit doen. Ook jullie niet, jongelui. Het mooiste is hardop. Ook ouderen: hardop. Niet te snel. Rustig. Je leest toch geen roman. Je leest toch geen thriller. Je leest het Woord van God. En God spreekt door dat Woord. Dus moet je rustig hardop lezen. Dat deed deze man ook. Dat blijkt uit het woordje *lezen* dat hier gebruikt wordt. Hij deed het hardop. Filippus kon het horen. Hij las een stukje en dan herlas hij het weer. Nog eens een keer. Terwijl hij aan het lezen was, verstond hij heel veel nog niet.

Er waren wel dingen die hij wel verstond. Ik geloof dat die man gewoon vooraan begonnen is in die boekrol. Anders moet je zoveel gaan rollen om bij Jesaja 53 terecht te komen. Hij is denk ik gewoon bij Jesaja 1 begonnen. Wij beginnen toch ook in Genesis 1? En wat kwam hij toen tegen. *Het ganse hoofd is krank, en het ganse hart is mat. Van de voetzool af tot het hoofd toe is er niets geheels aan hetzelve.* Zou die man toen gezegd hebben: wat zegt U nou? Als je zulke dingen in het Woord tegenkomt, lees je er dan snel overheen? Of komt het naar binnen? En zeg je: ja Heere, zo is het nu. Toen ging hij verder lezen in Jesaja 1: *Komt dan, en laat ons samen rechten.* Het moet maar eens in je hart komen, met heel je verzondigde leven. Dan krijg je het toch benauwd. En toen ging hij verder lezen over sneeuw wit worden, wit worden als wol. Hij begreep het niet meer. Zo is hij verder gaan lezen en verder gaan lezen, totdat hij uiteindelijk bij Jesaja 53 terechtgekomen is. Dat weten we vanuit Handelingen 8. Juist dat kernhoofdstuk waar het alles gaat over Christus. En hij begreep er niets van.

Dan Gods voorzienigheid, dan die wonderlijke leiding van de Heere. Juist toen was daar Filippus. Juist toen was daar die vraag van Filippus: *Verstaat gij ook hetgeen gij leest?* Nee, Filippus gaat niet aan hem vragen: zeg kamerling, zijn er nou wat moeilijke woorden die ik je eens uit moet leggen? Nee, heel zorgvuldig kiest Filippus zijn woorden uit. *Verstaat gij het ook?* Dat betekent

vanuit het Grieks: ken je het ook? Beken je het ook? Ben je nu zo één met dat Woord geworden, dat het wat doet in je hart? Ken je er nu bevindelijk wat van, wat uit de Schriften tot je komt? Dat woordje *verstaan* betekent heel eenvoudig: wat kent ge daar bevindelijk van? Wat kent ge uit ondervinding van hetgeen gij leest? Met deze vraag lokte Filippus die kamerling uit.

En als dienaar van het Evangelie mag ik u en jou ook uitlokken, die al zoveel keer onder het Woord gezeten hebt. Versta je het? Jongen, meisje, versta je het? Jongere in ons midden, ken je er bevindelijk wat van, uit ervaring, uit ondervinding? Hoeveel keer heb je al van de Heere Jezus gehoord? Hoeveel keer is Hij al niet uitgeschilderd in hetgeen Hij voor een zondaar gedaan heeft en in datgene wat Hij in een zondaar werkt? Hoeveel keer heb je gelezen over Zijn Persoon en over Zijn werk? En dan vanmiddag die vraag: versta je het nou? Zodat je uitgelokt wordt vanmiddag en het werkelijk uit je hart op mag komen. En als dat dan niet gaat, dan maar uit je verstand: *Van wien zegt de profeet dit? Wie is deze Middelaar, Die tegelijk waarachtig God en waarachtig rechtvaardig mens is?*

Dat brengt ons bij onze tweede gedachte.

2. De verlegenheid van de kamerling

Toen Filippus bij hem op die wagen kwam en die vraag stelde: *Verstaat gij ook hetgeen gij leest?* Toen kon die kamerling zich niet meer inhouden. Kun jij je soms ook niet meer inhouden, juist als je op je knieën voor God ligt met een opengeslagen Bijbel? Dat je dan de Heere Zelf vraagt: Heere, ik weet het niet meer. *Hoe zou ik toch kunnen, zo mij niet iemand onderricht?*

Die kamerling las en herlas dat Woord van God, maar hij verstond het niet. Hij miste een uitlegger. Hij miste een toepasser. Hij miste iemand die hem de weg kon wijzen, die hem geestelijke leiding kon geven. Dat ligt allemaal opgesloten in het prachtige woordje *onderrichten*. En juist in de manier waarop de kamerling dat zegt, hoor je zijn heilbegeerte. O, wat zou hij graag willen verstaan over Wie het hier gaat in de Schriften. Hij heeft nogal wat gelezen, gemeente. En hij voelt heel goed: hier moet licht over komen. Dit moet ik begrijpen, want anders komt het niet goed. Hier moet iemand mij uitleg over geven, want ik sta met zoveel raadsels.

Wat had hij gelezen? Eigenlijk niet van die aangename woorden. Vernedering. Nou, wie wil er vernederd worden? Geslacht worden als een lam. Wie zit daarop te wachten? Het wegnemen van je leven van deze aarde. Dat wil niemand toch. Ja, hij had wel zóveel begrepen, dat dan het oordeel van God weggenomen kan worden. Kijk, dat leest die man die zichzelf leerde kennen, die God leerde kennen en die voor zijn waarneming voor die grote Majesteit helemaal niet meer kon bestaan. En dan leest hij dit. Dan komt die vraag: over Wie gaat het toch? *Van wien zegt de profeet dit? Van zichzelf misschien?*

Als de profeet dit van zichzelf zegt, als de profeet zegt dat hij dat verdiend heeft, wat moet er dan van die kamerling overblijven, die zich nog kleiner bevindt dan de profeet? O, dan wacht de kamerling hetzelfde oordeel. Als dat het deel van de profeet is, wat moet hem dan te wachten staan, van wie de Schrift gezegd heeft: *Uit u geen vrucht meer in der eeuwigheid?* Ja, maar dat betekent verloren gaan. Dan moet ik vernederd worden. Dan moet ik geslacht worden. Dan moet mijn leven van de aarde weggenomen worden, als een oordeel van God. Jawel, een welverdiend oordeel.

Van wien zegt de profeet dit, van zichzelf of van iemand anders? Zou het misschien zó kunnen zijn? Aan Gods gerechtigheid moet genoeg geschieden, of door onszelf of door een Ander. Zo hoorden wij kort geleden vanuit zondag 5. Toen de onderwijzer aan zijn leerling vroeg: aangezien

wij dan naar het rechtvaardig oordeel van God tijdelijke en eeuwige straf verdiend hebben, is er nog enig middel waardoor wij deze straf zouden kunnen ontgaan en wederom tot genade komen? Het antwoord van de leerling was heel duidelijk: God wil dat aan Zijn gerechtigheid genoeg geschiede, daarom moeten wij aan die gerechtigheid volkomenlijk betalen, hetzij door onszelf, hetzij door een ander.

Kent u deze verlegenheid? Dat werd de verlegenheid van deze kamerling. Hijzelf of een Ander. Is er nog een middel? Is er nog genade? Gemeente, hier zit een spanning in. Hier zit een geestelijke spanning. *Van wien?* Zeg het mij. Van wie zegt de profeet dit? Wie moet nu vernederd worden? Wie moet er geslacht worden? Wiens leven moet van de aarde worden weggenomen? Het is één van tweeën: of ik, of een Ander. Voelt u de geestelijke spanning die hierin te vinden is? Daarom staat er ook in vers 31: *En hij bad hem*. Daar wordt niet het gewone woordje voor bidden gebruikt, maar een woord dat wij kennen als *erbijroepen*. Daar zit een drang in. Het is alsof die kamerling Filippus naar zich toe trekt: kom naast me zitten en zeg het toch, zeg het toch. Het is erop of eronder. *Van wien zegt de profeet dit nu, van hemzelf of van iemand anders?*

Tegelijkertijd zit er in dat woordje *bad* nog iets. Daar zit namelijk ook iets van vertroosten in. We komen exact hetzelfde woord bijvoorbeeld tegen in 2 Korinthe 7 vers 6, waar staat: *Maar God, Die de nederigen vertroost, heeft ons vertroost door de komst van Titus*. Daar wordt datzelfde woord vertaald met *vertroost*. Dus in dat bidden van die kamerling naar Filippus toe, *Ik bid u, zeg mij het toch*, hoor ik ook een smeekgebed om troost. Alsof hij zegt, zoals wij dat vinden in Psalm 35: *Vertrouwt mijn ziel in haar gewezen, en zeg haar: Ik ben uw heil alleen*.

Ja, die kamerling was ook zo'n nederige, zo'n ootmoedige aanbieder van God. Maar zulke zondaren gaat God vertroosten, gemeente. Echt waar. Die gaat God vertroosten. En weet u wat Hij daar in het bijzonder voor gebruikt? De prediking. Zijn dienaren. Zijn gezanten van Christus' wege, die aan heilbegerige zondaren, ja aan het ganse menselijk geslacht, Christus mogen verkondigen.

Bent u ook zo'n zoekende zondaar, gemeente? Komt u daarom ook zo graag onder de prediking van het Woord? Zijn er vanmiddag ook van die arme zondaren die de Heere Jezus missen, die die Middelaar en Verlosser niet kennen voor hun waarneming, maar die toch uitzien om Hem te ontdekken in de Schriften, om van Hem te mogen horen?

Als je van Hem hoort, dan worden de snaren van je hart aangeraakt. Ja, dan kan het soms ook bang worden in je hart, als je ook moet horen: of door mijzelf. En het kan niet meer. Je hebt van alles geprobeerd en het is doodgelopen, vastgelopen, afgesneden. Maar dan een Ander. Wie dan toch? Wie dan toch?

Dan begrijp je die kamerling, die uitzag naar dat verlossende antwoord in zijn dorst naar gerechtigheid. O, zeg mij toch, zeg mij toch: moet ik nu dat alles ondergaan of is het die Ander? En als het dan die Ander is, en het móét die Ander zijn, want ik ben erachter gekomen dat ik het echt niet meer kan, wat ik ook probeer, wie is Hij dan? Zeg het me dan. Wijs Hem mij dan aan.

Dan gaat de Heere op Zijn tijd die heerlijke belofte vervullen die we ook in de profetieën van Jesaja vinden. Ongetwijfeld zal de kamerling die ook tegengekomen zijn: *En Ik zal de blinden leiden door den weg, dien zij niet geweten hebben; Ik zal hen doen treden door paden, die zij niet geweten hebben; Ik zal de duisternis voor hun aangezicht ten licht maken*. Dan ga je Hem zien. Al die nevelen worden opgeheven. *En het kromme zal Ik tot recht maken*.

Dan heb je niet meer van die kromme wegen, dat je niet om de hoek van een berg kunt kijken. Dan komt er een rechte weg waarop je niemand anders zult zien dan Jezus alleen. En wat zegt de Heere

dan? *Deze dingen zal Ik hun doen en Ik zal hen niet verlaten.* Hoort u dat, uitzierende zondaar? Deze dingen zal Ik doen. Daar staat de Heere Zelf voor in.

En dan gaat het gebeuren, gemeente. Het gaat echt gebeuren. *Ulieden daarentegen, die Mijn Naam vreest, zal de Zon der gerechtigheid opgaan.* Al hoger, al hoger. Dat gebeurde op die woeste weg van Gaza. Daar komt Filippus en hij mag antwoord geven op die vraag: wie is Hij toch? Van wie zegt de profeet dit? Ja, ten diepste mag hij antwoord geven op die andere vraag: wie is deze Middelaar en Verlosser voor een arme zondaar? En dat mag Filippus nu gaan doen vanuit het heilig Evangelie. *En hij verkondigde hem Jezus.*

Dat brengt ons bij onze laatste gedachte.

3. De openbaring van Christus

We weten vanuit Handelingen 8 waar de kamerling terechtgekomen was op het moment dat Filippus bij die wagen kwam: Jesaja 53. Hij hoorde hem lezen: *Hij is gelijk een schaap ter slachting geleid; en gelijk een lam stemmeloos is voor dien, die het scheert, also heeft Hij Zijn mond niet geopend. In Zijn vernedering is Zijn oordeel weggenomen; en wie zal Zijn geslacht verhalen? want Zijn leven wordt van de aarde weggenomen.* Het is net alsof de Heere het tegen Filippus zegt: nou Filippus, ga nu de Christus maar preken vanuit deze tekst. Ga nu maar antwoord geven op die vraag: *Van wien zegt de profeet dit?*

Gemeente, als de Heilige Geest de tong en het hart van een dienaar van het Evangelie aanraakt en de Geest vaardig wordt over Gods knechten, en zij de Christus mogen uitdragen, dan gebeurt er wat. Hebt u het meegemaakt? Dat niet alleen het hart van de dienaar opengaat, dat niet alleen de mond van de dienaar opengaat, maar dat ook uw hart opengaat op datzelfde moment, en dat er iets in vloeit, namelijk het geloof in Christus.

Zo moet het bij Filippus geweest zijn. De Geest werd vaardig over hem. De liefde van Christus drong hem. Toen mocht hij werkelijk het heerlijkste werk doen dat op aarde te vinden is. *En hij verkondigde hem vanuit diezelfde Schrift Jezus.* Het is alsof Filippus mag zeggen: o kamerling, het gaat hier niet over een profeet. Het gaat hier niet over een gewoon lam of een schaap. Het gaat hier over de Persoon Die God de Vader gegeven heeft. Kamerling, weet u wat hier gebeurt? Wat u nu gelezen hebt? *Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe.* O, hier wordt wel over een lam en een schaap gesproken, kamerling, maar dat is een heenwijzing naar de Heere Jezus.

Al die offers die in het Jodendom hebben plaatsgevonden, wijzen allemaal heen naar dat ene Offer waarvan je hier gelezen hebt in Jesaja 53. Het gaat hier om die Middelaar en Verlosser Die alle zonden van Zijn kinderen op Zich genomen heeft. Die de schuld weggedragen heeft van vloekwaardige, zwarte, onvruchtbare zondaren.

Kamerling, het gaat hier over de Heere Jezus, Die als een Lam ter slachting werd geleid. Die ook uw zonden wilde meenemen naar het kruis. Het gaat hier om de Zoon van God, Die de Vader gegeven heeft. Die uit die heerlijke rijkdom gekomen is om nameloos arm te worden, opdat gij door Zijn armoede zoudt rijk worden.

O kamerling, het gaat hier over een Ander. En die Ander is de Heere Jezus. Hij heeft uw zwarte zonden op Zich genomen en Hij heeft Zijn bloed gegeven om uw zwarte zonden weg te wassen, zodat u sneeuwwit voor God kunt komen. O, Hij heeft uw vloek op Zich genomen, want Hij heeft gehangen aan het vloekhout, zodat de vloek van de wet u nooit meer zal treffen.

Hij heeft Zich zo diep willen vernederen, dat inderdaad Zijn leven van de aarde is weggenomen. Ja, Christus heeft Zich opgeofferd. En weet u, kamerling, wat deze Jezus nu gedaan heeft als die unieke Middelaar en Verlosser om u, arme zondaar, met die God te verzoenen, voor Wie u zo'n aanbidding gekregen hebt? Deze Christus heeft het waargemaakt: *Ik voor u, daar gij anders den eeuwigden dood hadt moeten sterven.*

O kamerling, luister eens. Zoals een schaap naar de slachtplaats wordt gebracht, zo werd de Heere Jezus naar de slachters gebracht. En zoals een lam geschoren werd, zo werd de Heere Jezus behandeld door Zijn scheerders. Weet je wat dat betekent? De Heere Jezus is in de hof van Gethsémané geweest, kamerling. Daar kwam Hij in de allergrootste strijd terecht. Daar werd Zijn zweet als grote druppelen bloeds, die op de aarde afliepen. Daar heeft Hij Zich laten binden, zoals een schaap gebonden wordt en vastgebonden wordt aan een altaar voordat het geslacht zal worden. Hij liet Zich binden, vrijwillig, zonder tegenstribbelen. Hij gaf Zich over aan de beulen, aan de slachters, aan de scheerders.

Zo ging Hij van Gethsémané naar de Joodse raad. En van de Joodse raad naar Pilatus. En van Pilatus naar het kruis. Als een Lam ter slachting. En Hij zei niets, kamerling. Helemaal niets. Want Hij boog gewillig onder het recht, onder het oordeel van God. En zoals een dikke vacht van zo'n schaap werd weggeschoren, zo werd de Heere Jezus beroofd van al Zijn bedekking, van Zijn kleding. Hij werd beroofd van Zijn eer. Hij werd beroofd van Zijn Naam. Hij werd beroofd van Zijn heerlijkheid. En Hij kwam naakt te hangen aan het vloekhout tussen hemel en aarde, een spot en smaad van mensen, beroofd van alles.

En u hebt het toch gelezen, kamerling: *geen gedaante noch heerlijkheid; als wij Hem aanzagen, zo was er geen gestalte, dat wij Hem zouden begeerd hebben.* Echt, Hij sprak geen woord tegen. Geen klacht werd gehoord. Geen boze woorden kwamen over Zijn lippen. Maar geheel vrijwillig gaf Hij Zich over aan het recht van Zijn Vader. Dat wordt hier bedoeld, kamerling. En in dat zwijgen sprak juist Zijn onuitsprekelijke liefde. Want weet u wat er elders door een andere profeet gezegd is? Dat deze Heere Jezus *zal zwijgen in Zijn liefde.* Want Hij heeft Zijn schapen, Zijn lammeren liefgehad tot het einde.

Wat zal die man geluisterd hebben. Wat zal hij gedronken hebben van het water des levens om niet. Wat zal die man gegeten hebben van het Brood des levens. Daar werd vanuit de Schriften die Middelaar en Verlosser getekend in Zijn Zelfopofferende liefde. O, zou hij dit niet ingedronken hebben? Zou hij niet gestameld hebben: *Ik voor u, ik voor u?* Zeg, vindt het weerklink in je hart vanmiddag, arme zondaar, arme zondares, aan wie deze Christus geopenbaard wordt? Zijn er hier vanmiddag die onder de prediking van het Woord echt kunnen zeggen: nu zie ik niemand meer dan Jezus alleen? En dat er iets in je hart is wat er ongetwijfeld bij die moorman moet zijn geweest: ik ben zwart, maar in Hem liefelijk. Ik heb de vloek verdiend en ik krijg de zegen. Uit mij geen vrucht meer, maar alles ligt in Hem.

Wat moet dat toch een onvergetelijke kerkdienst geweest zijn op die woeste weg van Jeruzalem naar Gaza. Daar werd een lijdende, gekruisigde Christus verkondigd aan een vloekwaardige zondaar. En niet zonder vrucht. Want terwijl Christus werd uitgestald, terwijl Christus werd geschilderd voor deze kamerling, werkte de Heilige Geest dat zaligmakende geloof in zijn hart. Toen is het ook in zijn hart waar geworden: het is niet alleen voor anderen, maar ook voor mij. Wat dan? Vergeving der zonden, eeuwige gerechtigheid en zaligheid van God geschonken, uit louter genade, alleen om de verdiensten van Christus' wil.

O, is er iets rijkers denkbaar dan wanneer de Heere dat schenkt onder de prediking van het Evangelie? Kent u zulke momenten, dat Christus gepredikt werd en dat je als het ware niemand

meer om je heen zag? Dat Hij zo gepast aan je voorgesteld werd, zo noodzakelijk als Borg, zoals Hij is?

Nee, gemeente, dan duurt een kerkdienst niet te lang. Als dan Christus zo wordt uitgestald en je hart mag erin meekomen, dan zeg je: preek maar door, preek maar door. Stal Hem maar uit. Laat maar zien wat er in Christus te vinden is. En dat voor zo een als ik ben. Dan kom je erachter: ik kan niets meer doen, maar ik hoef ook niets meer te doen. Want dit is toch het heerlijke Evangelie: er is betaald. Door Wie dan? Onze Heere Jezus Christus, van de Vader gegeven. En als je dan 1 Korinthe 1 vers 30 erbij pakt, dan staat er: *Maar uit Hem zijt gij in Christus Jezus, Die ons geworden is wijsheid van God, en rechtvaardigheid, en heiligmaking, en verlossing.* Uit God voortgekomen en tegelijkertijd uit Maria voortgekomen. Die Middelaar, God en mens, en dat voor een allesmissende zondaar. Wat is er dan in de Heere Jezus te vinden? Wijsheid, rechtvaardigheid, heiligmaking, ja, een volkomen verlossing.

Weet je het ook niet meer? Ben je zo dwaas? Hier is Hij: Jezus Christus, de opperste Wijsheid. Hij kan je wijs maken tot zaligheid. En daar gebruikt Hij wet en Evangelie voor. Moet je het ook gewaar worden in je hart: *Een stroom van ongerechtigheden had de overhand op mij?* Ben je er ook achter gekomen dat je eigen gerechtigheden er niet meer toe doen? Hij is geschonken tot rechtvaardigheid, tot gerechtigheid. Is dat geen wonder voor een mensenkind dat als een naakte, doodschuldige zondaar mag buigen voor een rechtvaardig God? En waar hij dacht dat hij de eeuwige ramspoed tegemoet zou moeten, komt daar Christus met die heerlijke mantel der gerechtigheid om hem daarmee te bekleden. Zodat al zijn zonden in het bloed van Christus worden vergeven en hij het recht krijgt op dat heerlijke eeuwige leven.

En waar de Heere dat geeft, wil je toch niets liever dan uit dankbaarheid tot eer van Hem leven. Dan zou je zo hartelijk willen gehoorzamen aan wat we vanmorgen hebben gehoord: *Ik ben God, de Almachtige; wandel voor Mijn aangezicht, en zijt oprecht.*

Heere, het is er niet. Het bedenken des vleses is vijandschap tegen God. En ik kom er elke keer weer achter: als ik het goede wil doen, ligt het kwade mij bij. Hoe dan, Heere? Hoe dan toch, oprecht wandelen voor U? Wie is Hij, Heere? *Onze Heere Jezus Christus, Die ons van God geschonken is, ook tot heiligmaking.*

Dus Christus is de heiligmaking van Zijn Kerk. Ja, in Christus ligt een volkomen verlossing. En die zal straks voor al Gods kinderen werkelijkheid worden, als ze opgenomen worden in eeuwige heerlijkheid, als alle tranen van hun ogen worden afgewist en de ganse Kerk verlost mag zijn van alles waar zij hier op aarde nog zo'n last van hebben gehad, om dan eeuwig God storingloos te geven waar God recht op heeft.

Nee, als je een leerling wordt op de school van de Heilige Geest, leer je dit allemaal niet op één dag. De Heere doet dat rustig aan. Het is een levenslange les die de Heere geeft. Maar toch zullen allen die zalig worden iets van Hem leren kennen in dit leven. Ze vinden toch allemaal de dood in zichzelf, maar het leven buiten zichzelf in Christus. Ze zullen allemaal door het Woord onderwezen worden. En als de Heere komt, neemt Hij alles mee. Dan komt ook dat ware zaligmakende geloof in het hart.

Wat blijft er dan over? Hetzelfde als wat we van de kamerling lezen: *Ik geloof, dat Jezus Christus de Zoon van God is.* Toen was Filippus niet meer nodig. Toen kon Filippus naar de achtergrond raken. En ging die man verder met een geschonken Jezus van de Vader in zijn hart. In verwondering. Met blijdschap. En, wat denkt u, met nog diepere aanbidding. Toen heeft hij ongetwijfeld de rest van zijn reis naar huis gezongen:

*Beminnelijk Vorst, Uw schoonheid, hoog te loven,
Ga al het schoon der mensen ver te boven.*

Amen.